

Váci Egyházmegye
AKOLITUS képző I. évf.
Igeliturgia gyakorlat

Írta: Dr. Bozsai Gábor
(Vámosmikola - Nagybörzsöny)

**Ábrahám Ósatyánktól Urunk színeváltozásáig
(Az Üdvtörténet „vörös fonala”)
(Ter 12,2-3, és Mt 17,1-8)**

Kedves Testvérek!

Belegondoltatok-e már abba, hogy miről szól a földi életünk, kapcsolataink az Atyával, Jézussal, a Szentlélekkel, az angyalokkal, szentekkel és embertársainkkal? És belegondoltatok-e már abba, hogy csak itt a földön élünk térben és időben, hogy az Isten az Örök Jelen, az ő világában nincs múlt és jövő? Hogy mondja Jézus János evangéliuma 8,58 versében?

„Mielőtt Ábrahám lett (volna), én VAGYOK!”

Igen, erről a „JELEN”-ről, az Örökkévalóságról szeretnék előjáróban beszélgetni veletek, arról, hogy miképp éljük meg a mindennapjainkban az Örök Pillanat örömét! Mert ez az igazi boldogság, amit már itt a földön megízlelhetünk. De mi ennek a boldogságnak a titka? Mi a kulcs?

A válasz három részből tevődik össze:

Az első: Az ÖRÖK ÚJRAKEZDÉS! Kapcsolatainkat, gondolatainkat minden pillanatban újítsuk meg! És akkor nem leszünk elégedetlenek, türelmetlenek, hisz akkor már itt a földön is Isten Országában lehetünk. Ha – a kisgyermek önfeledt ráhagyatkozásával – vissza tudnánk emlékezni, hogy Tőle jövünk, attól az Atyától, aki **...úgy szerette ezt a világot és benne minden embert, hogy egyszülött fiát adta értünk!...**akkor, még a legreménytelenebb helyzetben is hinni tudnánk a jóságában. Egy nagyon kedves pap bácsi barátom, aki már az Örök Jelenben figyel minket, mondta mindig: Gyerekek, az Úristen másik neve a TŰRELEM!” Amit más szavakkal Örök Újrakezdesnek is mondhatunk!

A másik kulcsszó az ÁLDOZAT! Életünk során mindannyian áldozattá válunk, akár akarjuk, akár nem. Csak épp nem mindegy, hogy kinek áldozzuk az életünket. Az Istennek, vagy a sátánnak? Jó idejében felismerni! Milyen érdekes és érzékletes a magyar nyelv: az **ÁLDás és az ÁLDozat egy tőről fakad!** Az Isten akarata szerinti áldozat hozza meg az áldást a számunka! Majd jól látjuk ezt Ábrahám és Jézus példáján keresztül is!

A harmadik kulcsszó pedig maga a SZERETET! Tulajdonképpen az előző két kulcs szintézise. Képesnek lenni minden pillanatban újra és újra „visszatornázni” magunkat az Isten Országába (az örök JELEN-be, és Jézus Krisztus példájára tudatosan vállalni a „Kereszthalált”, önmagunk (egónk) teljes feláldozásával, az Isten velünk eltervezett szent akaratának megfelelően. Aki akarja, előbb utóbb rájön, hogy mi is ez az isteni terv. De csak akkor, ha már bizonyította hűségét, és nem száll fejébe a dicsőség.

Mi a jó házasság legmélyebb titka? Az örök újrakezdes! Legkisebbik lányomnak és a vőlegényének – akiknek májusban lesz az esküvőjük - is mondtam már, hogy a legnagyobb tanulság, amit át tudok nekik adni az, hogy éljék át minden percben az első boldog pillanatok

örömét, idézzék fel magukban az egymásra-találás földöntúli boldogságát, különösen akkor, amikor a Nagy Szétdobáló bele akar szólni az életükbe. Mert erre az évek során sajnos bőven akadhat lehetőség, ha hagyják. Akkor 50 év után sem lesz szürke és megunt a kapcsolatuk.

Ugyanez áll az Istennel való kapcsolatunkra is! A fohász, az ima, a bensőséges meghitt beszélgetés, vagy akár kérdésfeltevés: „Uram miért jó ez nekem?” – ha odafigyelünk, úgymint megjön a válasz. A HIT, hogy a nehézség csak kihívás, a betegség és a halál csak ÁTMENET, mert Ő VAN, ÉS SZERET! Nem is tehet mást, mert Ő maga a SZERETET!

És most jön a NAGY FELISMERÉS! Mindössze ŐT – és az Ő Szent FIA példáját kell követnünk egész életünkben! Hisz Ő is türelmesen ÚJRA KEZDI, MEGÚJITJA az emberiséggel a kapcsolatát, sőt BELENEVELI az emberiséget az Üdvösségbe, ÁLDOZATTÁ lett értünk, mert SZERET minket!

És itt kapcsolódunk bele az Ábrahámmal „újra” kezdődő üdvtörténetbe, ami Jézus Krisztusban teljesezett ki. „**Ábrahám új kezdet az emberiség történetében!**”¹ –mondja Rózsa Huba professzor, a legnagyobb magyar Ószövetség-kutató.

Mielőtt magáról Ábrahámról beszélgetnénk, szólnunk kell az elmélkedésünk alcímében említett „vörös fonal”-ról.

„Isten az emberiséggel a kezdetektől fogva Szövetséget köt. Ígéretekkel halmozza el, kiválasztja a közvetítőket, majd a népét, végül elküldi a Fiát. Az őszülők ősevangéliumi ígéretet kaptak, Noé az új világrend ígéretét, Ábrahám pedig azt, hogy utódait Isten saját népéül választja, és belőle indul el a különleges áldás minden nép számára. Isten Ádámmal hallgatagon köt szövetséget, Noéval és Ábrahámmal már kifejezetten. Az egész néppel viszont Mózesen keresztül. Az ígéret, a kiválasztás, a szövetség és a törvény úgy húzódik végig az Ószövetségen, mint egy vörös fonal. De az üdvtörténeti feszültség egészen Krisztusig tartott. Őbenne végül tisztázódott, hogy mi az üdvtörténeti „előkép” és mi a kegyelmi valóság, ahogy azt Pál apostol a Gal. 3,15-ben kifejti. Krisztus megköti az Új Szövetséget, amelyet a régi szövetségkötések csak részleteiben jelképeznek. A törvény, mint nevelő, vezetett Krisztushoz, segített megőrizni az ígéreteket, amelyek Őbenne teljeseztek ki. A keresztény ember már nincs a törvény igája alatt, felszabadult alóla. De az erkölcsi és vallási tanítás továbbra is köti, mert Krisztus nem azért jött, hogy eltörölje a törvényt, hanem hogy tökéletessé tegye (Mt. 5,17).”²

Az Öt Könyv első része, a Teremtés könyve 12. fejezete az ókori zsidó nép pátriárkáinak (közvetítőinek) korában visz „vissza” bennünket. Ábrahám a Kr. előtti 1800-as években 175 évet élt. Ábrahám feltétlen áldozata, hogy képes lett volna saját fiát is feláldozni Istennek, indította el az ÚJ KEZDETET. „**Az Ábrahámnak adott ígéret reménységre szólít: 'Nagy néppé teszlek. Megáldalak, és naggyá teszem nevedet, s te magad is áldás leszel. Megáldom azokat, akik téged áldanak, de akik átkoznak, azokat én is megátkozom. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége' (Ter 12,2-3).** Ábrahám kiválasztása az üdvtörténet új korszakát indítja el, s Izrael népén keresztül Jézus Krisztushoz, mindenek üdvözítőjéhez vezet, miként Pál apostol az Ábrahámnak tett ígéretet értelmezi: 'Nos, az ígéret Ábrahámnak és utódának szólt. Nem így olvassuk utódainak, többes számban, hanem egyes számban, utódodnak, aki Krisztus. (Gal 3,16).’³

Jézus Krisztus színeváltozása (Mt 17,1-8) az egyik legmisztikusabb, legtitokzatosabb jelenet, ill. jelenés az Evangéliumokban. Szervesen kapcsolódik az Úr megnyilatkozásainak menetébe, és egyben Jézus Krisztus isteni mivoltának szó szerint legragyogóbb bizonyítéka.

¹ RÓZSA H.: *Ószövetségi Bevezető*, PPHE Hittudományi Kar, Levelező tagozat, Budapest, 2004. 70.o.

² Részletek az Ószövetségi és Újszövetségi Szentírás magyarázatából. Szent István Társulat Kiadó, Budapest, 1976. 15. o.

³ RÓZSA H.: *Kezdetkor teremtette az Isten*. Jel Kiadó, Budapest, 1997. 203. o.

” Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét Jánost, s felvitte őket egy magas hegyre. Ott elváltozott előttük, arca ragyogott, mint a nap, ruhája pedig olyan fehér lett, mint a fény. S íme, megjelent nekik Mózes és Illés, és beszélgettek vele. Péter erre így szólt Jézushoz: ’Uram, jó nekünk itt lenni! Ha akarod, csinállok ide három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek, egyet pedig Illésnek”. Amíg beszélt, hirtelen fényes felhő borult rájuk, s a felhőből hang szólt: ’Ez az én szeretett fiam, akiben kedvem telik, őt hallgassátok!’ Ennek hallatára a tanítványok arca borultak, s igen megrémültek. Jézus odalépett hozzájuk, megérintette őket és mondta: ’Keljete fel, és ne féljete!’ Amikor felemelték a fejüket, nem láttak senkit, csak egyedül Jézust.”

A három, kiváltságos apostol – Péter, Jakab és János - szeme láttára Jézus átmegy egy másik, „földöntúli” dimenzióba, vagyis az apostolok látomásban részesülnek. (egyébként ők máskor is kizárólagos tanúk, Jézus halálküzdelméről a getszemáni kertben (Mt.26,37) és Jairus lányának feltámasztásánál (Mk. 5,37) is csak ők vannak jelen. A megtapasztalt mennyei boldogság persze óriási örömet vált ki belőlük, ráadásul Mózes (az Ószövetség törvényhozója) és Illés (a legnépszerűbb próféta) is megjelenik, akik egyébként már rég meghaltak. A jelenésben tehát Mózes és Illés a teljes Ószövetséget képviselik, s közöttük áll Jézus, aki mindent beteljesít. Mindkettő – Mózes és Illés – átélte a Sinai hegyen egy-egy teofániát (isteni megnyilatkozást), mint ahogy arról a Kiv 24 és a 1Kir 19 beszámol. Lukács azt is említi – talán Jánostól kapott információ alapján, hogy Jézus jövődó jeruzsálemi szenvedéséről beszélgettek. (Lk 9,31). Így még kifejezettebb, a tanúságtétel: a tanítványok meggyőződhetnek arról, hogy a teljes Ószövetség (Mózes és Illés) is igazolja, hogy Jézus szenvedő Messiás lesz. Lukács egyébként azt is érzékelteti, hogy a tanítványok valamilyen elragadtatászerű félálomban voltak. Ez nagy kegyelmi hatás, aminek a természetéről nem sokat mondhatunk, és általában csak azoknak adatik meg, akiknek nagy szenvedést kell majd kiállniuk. Pál apostol saját élményéről így ír: „Testben-e, nem tudom, testetlenül-e, nem tudom...” (2Kor, 12,2.) De az élmény valóság, a földöntúli világ megtapasztalása.

Visszatérve a „sátorkészítés”-re, Jézus azért nem engedi meg Péternek és a másik két apostolnak, hogy a földöntúli világban maradjanak, mert épp a látomás erejével kell a földön tanúsítaniuk Jézus istenségét, amit maga az Úr is megerősít: Jézus az Ő szeretett fia, akire hallgatniuk kell!

Erről az evangéliumi szakasról még nagyon sok érdekeset el lehetne mondani, a „hegy”, a „fényes felhő” a „mennyei ragyogás és fény”, a „sátor” jelentésével, összefüggéseivel kapcsolatban. Ezekről bővebb leírást találtok Joseph RATZINGER⁴ ill. JAKUBINYI György⁵ munkáiban. Inkább néhány személyes élményem megosztásával zárnám ezt a kis elmélkedést.

A földöntúli világ megismerése egy gyerekkori ún. „deja vu” élménnyel kezdődött, amikor, úgy 12 éves lehettem, emlékszem a rózsadombi Áldás u. („Áldás”!) utcai iskolába mentem, még az égbolt is előttem van - és teljes határozottsággal éreztem, hogy ezen a földi világon kívül van valami más, mint a pillanatra más dimenzióba kerültem volna. Nagyon sokáig hatása alatt voltam, és mind a mai napig világosan fel tudom idézni magamban az érzést.

Aztán nagy hatással voltak rám a gyerekkori nagyzenekari énekes misék és Óratoriumok a Margit krt-i Ferences templomban, ahol édesapám mellett a Kapisztrán kórusban énekelve, a Messiás Halleluja tétele hallgatása közben kitért velem a világ, úgy éreztem hatalmasra duzzad a testem és emelkedni kezd. Elszorult a torkom és valami mennyei boldogság töltött el. Ez is mind a mai napig így van, de nemcsak a Halleluja hallgatása

⁴ J.RATZINGER (XVI.Benedek): *A názáreti Jézus*. Szent István Társulat, Budapest, 2007.253-263.o.

⁵ JAKUBINYI Gy.: *Máté evangéliuma*. Szent István Társulat, Budapest, 2007.197-198.o.

közben, hanem sok más mennyei ihletésű zene (Pl. Új Világ szimfónia, Örömóda, János passió, stb.) hatására is.

Eléggé szorongó lelkiakat vagyok, és egy medjugorjei zarándoklat alkalmával, épp egy „válófélben” lévő kapcsolat miatt jócskán elkeseredetten álltam a templom előtti főtéren. Körülöttem legalább 5 méteres körben épp senki sem volt, és a jelenés időpontjában, azt éreztem, hogy valaki megérint és leveszi a „súlyt” a szívemről, megszűnt a szorongás. Hihetetlen öröm töltött el, és óriási zokogásban törtem ki és hosszú percekig a lemenő nap felé fordulva rebegtem hálát Máriának. Ő egyébként egyszer álmomban is megjelent, ragyogó fehér ruhában, oda akartam hozzá futni, de ő nevem szólított és azt mondta, „**Gábor, még nem lehet**”. Egyszer, egy vasárnap délután, épp rózsafüzért imádkoztam az albérletben – meg kell mondjam, ez nem túl gyakori mostanában – amikor tisztán és világosan hallottam a belső hangot: „**Gábor menj oda kis oltárod elé, borulj le**”, nemcsak letérdelve, hanem hasra fekve, kitárt karral kellett leborulnom.

Volt olyan élmény is, amikor – ismét az elhagyás, az egyedül maradás fájdalma járta át a lelkemet, és valami erős összeszedettséggel le tudtam győzni ezeket a zavaros gondolatokat magamban. Tisztán emlékszem a helyre is, az időpontra is. Akkor még kerékpárral közlekedtem. Valami elementális erővel tört ki belőlem az öröm az önmagam legyőzése élményének hatására, és megint csak a boldogságtól sírva, zokogva (eufórikus hangulatban) iszonyú erővel kerekkeztem el a Lurdy Háztól egészen Zuglóiig. Szabályszerűen meghatványozódott ez erőm.

Sorolhatnám még tovább ezeket az élményeket, de azt hiszem ennyi is elég, hogy teljes bizonyossággal állítsam, nemcsak hiszem, de meg is tapasztaltam már a „másik dimenzió” létét, üzenetét. Persze ez kötelez(ne) is sok mindenre, de az „ego keresztrefeszítése” nem könnyű feladat és egy egész életen át tart. Ábrahám, Mózes, Illés, Péter, Jakab és János istenélményei, megtapasztalásai csak megerősítik bennem a saját élményeim hitelességét. Persze azt is, hogy ezek az élmények sok-sok szenvedést, nehézséget is hoznak, hisz az Úr ezerszer jobban megpróbálja azokat, akiknek ilyen élményeket ad. És ez bizony még mindig félelemmel tölt el, az egom még mindig erősen harcol a nehézségek ellen.

Hadd álljon itt végszóul Bosco Szt. János életének utolsó hónapjairól szóló megdöbbentő híradás:

Don Bosco élete végén egy utolsó utazást tett Spanyolországon át, hogy alamizsnát kérjen. Ezt a pápa megbízásából tette, aki rábízta Rómában a Szent Szív bazilika felépítését. Don Bosco a megbízásnak eleget tett. Megöregedve az évek és fáradalmak súlyától, felmegy a nagyszerű templom oltárához, hogy misét mondjon. Úrfelmutatáshoz érve a körülötte levő papok előtt könnyekben tör ki. Sír végig, szakadatlanul, szinte a befejezésig. Mise után majdnem kézben kell bevinni őt a sekrestyébe. Don Viglietti aggódva súgja oda neki: Don Bosco, mi történt? Rosszul érzi magát? Don Bosco megrázza a fejét: Magam előtt láttam újra, elevenen, kilenc éves kori első álmom eseményeit. Abban a távoli álmában Madonna azt mondta neki: „Annak idején mindent meg fogsz érteni.” Most, hogy visszatekint az életre, úgy tűnik neki, mindent megértett. Megérte elvállalni a sok áldozatot, a sok munkát, a számtalan fiatal megmentése érdekében. 1888. január 31-én hajnalban jött érte a halál angyala. A szaléziaknak, akik mellette virrasztottak, az utolsó pillanatokban még ezt suttogetta: „Tegyünk jót mindenkivel, rosszat senkivel!... Mondjátok meg fiaimnak, hogy várom mindannyijukat a mennyországban!”⁶

⁶ T. BOSCO: *Don Bosco új életrajz*, Don Bosco Kiadó, Budapest, 2003, 220.o.